

<p>disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < story- מעשה O</p>		<p>מימרא- statement ■ קושיא- challenge ? שאלה- question ^ תירוץ- answer ! ראיה- proof ■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>										
מקרא-key:	בבא קמא-מרובה	מאן דאמר												
	מזמרא	מאן דאמר	שאלו תלמידיו את ר"ג:							^				פ.פ.
	מהו לגדל?	אמר להן: [רבי גמליאל]	מותר.							!				פ.פ.
	אין מגדלין	והתנן:								?				פ.פ.
	מהו לשהות?	אלא הכי קא בעו מיניה:								^				פ.פ.
	מותר, ובלבד שלא תצא ותרעה בעדר, אלא קושרה בכרעי המטה.	אמר להן: [רבי גמליאל]								!				פ.פ.
	מעשה בחסיד אחד שהיה גונח מלבו, ושאלו לרופאים, ואמרו: אין לו תקנה עד שינק חלב רותח משחרית לשחרית והביאו לו עז וקשרו לו בכרעי המטה, והיה יונק ממנה משחרית לשחרית. לימים נכנסו חביריו לבקר, כיון שראו אותה העז קשורה בכרעי המטה חזרו לאחוריהם, ואמרו: לסטים מזויין בביתו של זה, ואנו נכנסין אצלו ישרו ובדקו ולא מצאו בו אלא אותו עון של אותה העז.	ת"ר:												פ.פ.
	ואף הוא בשעת מיתתו אמר: יודע אני שאין בי עון אלא עון אותה העז, שעברתי על דברי חברי.													פ.פ.
	מבעלי בתים שבגליל העליון היו בית אבא, ומפני מה חרבו? שהיו מרעין בחורשין, ודנין דיני ממונות ביהודי, ואע"פ שהיו להם חורשים סמוך לבתיהם, שדה קטנה היתה ומעבירין דרך עליה.	רבי ישמעאל:												פ.פ.
	רועה שעשה תשובה, אין מחייבין אותו למכור מיד, אלא מוכר על יד על יד.	ת"ר:												פ.פ.
	וכן גר שנפלו לו כלבים וחזירים בירושתו, אין מחייבין אותו למכור מיד, אלא מוכר על יד על יד.													פ.פ.
	וכן מי שנדר ליקח בית וליקח אשה בארץ ישראל, אין מחייבין אותו ליקח מיד, עד שימצא את ההוגנת לו ומעשה באשה אחת שהיה בנה מיצר לה, וקפצה ונשבעה: כל מי שיבא איני מחזירתי, וקפצו עליה בני אדם שאינן מהוגנין, וכשבא הדבר אצל חכמים, אמרו: לא נתכוונה זו אלא להגן לה.													פ.פ.
	כשם שאמרין אין מגדלין בהמה דקה, כך אמרו אין מגדלין חיה דקה													פ.פ.
	מגדלין כלבים כופרין, וחתולים, וקופין, וחולדות סנאים, מפני שעשויים לנקר את הבית.	רבי ישמעאל:												פ.פ.
	מאי חולדות סנאים?													פ.פ.
	שרצא חרצא	רב יהודה:												פ.פ.
	חרזא דקטיני שקיה ורעיא ביני וורדיני.	איכא דאמרי:												פ.פ.
	ומאי שרצא?													פ.פ.
	דמתתאי שקיה.													פ.פ.
	עשינו עצמנו בבבל כארץ ישראל לבהמה דקה.	רב יהודה אמר רב:												פ.פ.
	דידך מאי?	רב אדא בר אהבה לרב הונא:												פ.פ.
	דידן קא מינטרא להו חובה.	א"ל: [רב הונא]												פ.פ.
	חובה תקברינהו לבנה	א"ל: [רב אדא בר אהבה]												פ.פ.
	כולה שניה דרב אדא בר אהבה לא אקיים זרעא רב הונא מחובה.													פ.פ.
	עשינו עצמנו בבבל כארץ ישראל לבהמה דקה, מני אתא רב לכבל.	איכא דאמרי, אמר רב הונא אמר רב:												פ.פ.
	רב ושמואל ורב אסי איקלעו לבי שבוע הבן, ואמרי לה לבי ישוע הבן, רב לא עייל קמיה דשמואל, שמואל לא עייל קמיה דרב אסי, רב אסי לא עייל קמיה דרב. אמרי: מאן נתרח? נתרח שמואל וניתי רב ורב אסי. ונתרח רב או רב אסי רב, מילתא בעלמא הוא דעבד ליה לשמואל, משום ההוא מעשה דלטייה אדבריה רב עליה.													פ.פ.
	אדהכי והכי אתא שונרא קטעיה לידא דינוקא.													פ.פ.
	חתול - מותר להורגו, ואסור לקיימו, ואין בו משום גזל, ואין בו משום השב אבידה לבעלים.	נפק רב ודרש:												פ.פ.
	וכיון דאמרת מותר להורגו, מאי ניהו תו אסור לקיימו?													פ.פ.

disputants- חולקים ◇ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה ○	מימרא- statement ■ קושיא- challenge ⚡ שאלה- question ^ תירוץ- answer ! ראיה- proof ■
--	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא קמא-מרובה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מיהו דתימא מותר להורגו - איסורא ליכא, קמ"ל.												◇	פ:
וכיון דאמרת אין בו משום גזל, מאי ניהו תו אין בו משום השב אבידה לבעלים?	אמרי:							⚡					פ:
לעורר.	רבינא:											◇	פ:
מגדלין כלבים כופרין, וחתולין, וקופין, וחולדות סנאים, מפני שעשויוין לנקר את הבית	מיתבי, רבי שמעון בן אלעזר											◇	פ:
לא קשיא: הא באוכמא, הא בחיורא.												◇	פ:
והא מעשה דרב - אוכמא הוה,												◇	פ:
התם אוכמא בר חיורא הוה.													פ:
והא מבעיא בעיא ליה רבינא													פ:
אוכמא בר חיורא, מהו?	דבעי רבינא:												פ:
כי קמבעיא ליה לרבינא - באוכמא בר חיורא אוכמא, מעשה דרב - באוכמא בר חיורא הוה.												◇	פ:
(חב"ד בי"ח בח"ן: סימן)	[חב"ד]											◇	פ:
מתריעין על החיכוך בשבת, ודלת הננעלת לא במהרה תפתח, והלוקח בית בארץ ישראל - כותבין עליו אונו אפילו בשבת.	רבי אחא בר פפא משום רבי אבא בר פפא משום רבי אדא בר פפא, ואמרי לה: ר' אבא בר פפא משום רבי חייה בר פפא משום רבי אחא בר פפא, ואמרי לה: ר' אבא בר פפא משום רבי אחא בר פפא משום רבי חנינא בר פפא:											◇	פ:
ושאר פורעניות המתרגשות ובאות על הצבור, כגון חיכוך, חגב, זבוב, צירעה ויתוש, ושילוח נחשים ועקרבים - לא היו מתריעין אלא צועקים	מיתבי:											◇	פ:
לא קשיא: כאן בלח, כאן ביבש												◇	פ:
שחין שהביא הקב"ה על המצרים - לח מבחזין ויבש מבפנים, שנאמר: (שמות ט') ויהי שחין אבעבועות פורח באדם ובבהמה.	דאמר רבי יהושע בן לוי:												פ:
ודלת הננעלת לא במהרה תפתח												◇	פ:
מאי היא?												◇	פ:
סמיכה.	מר זוטרא											◇	פ:
כל המריעין לו לא במהרה מטיבין לו.	רב אשי:											◇	פ:
לעולם אין מטיבין לו.	רב אחא מדיפתי:												פ:
ולא היא, רב אחא מדיפתי מילתא דנפשיה הוא דאמר.													פ:
והלוקח בית בארץ ישראל - כותבין עליו אונו אפילו בשבת.												◇	פ:
בשבת סלקא דעתך?												◇	פ:
אומר לנכרי ועושה	אלא כדאמר רבא התם:											◇	פ:
ה"נ אומר לנכרי ועושה, ואע"ג דאמירה לנכרי שבות היא, משום ישוב ארץ ישראל לא גזרו ביה רבנן.												◇	פ:
הלוקח עיר בארץ ישראל, כופין אותו ליקח לה דרך מארבע רוחותיה, משום ישוב ארץ ישראל.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◇	פ:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא קמא-מרובה		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
עשרה תנאין התנה יהושע:	ת"ר:				פ:
שיהו מרעין בחורשין					פא.
ומלקטין עצים בשדותיהם					פא.
ומלקטים עשבים בכל מקום חוץ מתלתן					פא.
וקוטמים נטיעות בכל מקום חוץ מגרופיות של זית					פא.
ומעין היוצא בתחילה בני העיר מסתפקין ממנו					פא.
ומכחין בימה של טבריא ובלבד שלא יפרוס קלע ויעמיד את הספינה					פא.
ונפנין לאחורי הגדר ואפילו בשדה מליאה כרכום					פא.
ומהלכים בשבילי הרשות עד שתדך רביעה שניה					פא.
ומסתלקין לצדי הדרכים מפני יתדות הדרכים					פא.
והתועה בין הכרמים מפסיג ועולה מפסיג ויורד					פא.
ומת מצוה קונה מקומו.					פא.
שיהו מרעין בחורשין.					פא.
לא אמרן אלא דקה בגסה, אבל דקה בדקה וגסה בגסה - לא, וכל שכן גסה בדקה דלא.	רב פפא:				פא.
ומלקטין עצים משדותיהם.					פא.
לא אמרן אלא בהיזמי והיגי, אבל בשאר עצים לא					פא.
ואפילו בהיזמי והיגי - לא אמרן אלא במחוברין, אבל בתלושין לא					פא.
ואפי' במחוברין - לא אמרן אלא בלה, אבל ביבשים לא, ובלבד שלא ישרש.					פא.
ומלקטין עשבים בכל מקום, חוץ משדה תלתן.					פא.
למימרא, דתלתן מעלו לה עשבים					פא.
תלתן שעלתה עם מיני עשבים - אין מחייבין אותו לעקור	ורמינהי:				פא.
לא קשיא: כאן לזרע, כאן לזירין, לזרע - קשו לה עשבים, דמכחשי לה לזירין - מעלי לה, דכי קיימי ביני עשבים מירכבא.	רב ירמיה:				פא.
איבעית אימא: כאן לאדם, כאן לבהמה, דכיון דלבהמה הוא דזרעה, עשבים נמי מיבעי לה.					פא.
ומנא ידעינן?					פא.
שאריה משארי - לאדם, לא שאריה משארי - לבהמה.	רב פפא:				פא.
וקוטמין נטיעה בכל מקום, חוץ מגרופיות של זית.					פא.
בזית - כביצה, בקנים ובגפנים - מן הפקק ולמעלה, ושאר כל האילנות - מן אובו של אילן ולא מן חודו של אילן, מן חדש שאינו עושה פירות ולא מן ישן שהוא עושה פירות, ממקום שאינו רואה את החמה ולא ממקום שהוא רואה את החמה, שנאמר: (דברים ל"ג) ומגד תבואות שמש.	פ"ר' תנחום ור' ברייס משום זקן אחד:				פא.
ומעין היוצא תחילה בני העיר מסתפקין ממנו.					פא.
ונותן לו דמים.	רבה בר רב הונא:				פא.
ולית הלכתא כוותיה.					פא.

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא קמא-מרובה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ומחכין בימה של טבריא, ובלבד שלא יפרוס קלע ויעמיד את הספינה.												◊	פא:	
אבל צד הוא ברשות ובמכרות.													◊	פא:
בראשונה התנו שבטים זה עם זה שלא יפרוס קליעה ויעמיד את הספינה, אבל צד הוא ברשות ובמכרות.	תנו רבנן:												◊	פא:
ימה של טבריא בחלקו של נפתלי היתה ולא עוד, אלא שנטל מלא חבל חרם בדרומה, לקיים מה שנאמר: (דברים ל"ג) ים ודרום ירשה.	תנו רבנן:												◊	פא:
תלושין שבהרים בחזקת כל השבטים הן עומדים, ומחוברים - בחזקת אותו השבט. ואין לך כל שבט ושבט מישראל שאין לו בהר ובשפלה ובנגב ובעמק, שנאמר: (דברים א') פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי ואל כל שכניו בערבה בהר בשפלה ובנגב ובחוף הים וגו' וכן אתה מוצא בכנענים ובפרזים ובאמוריים שלפניהם, שנאמר: ואל כל שכניו, אלמא, שכניו הכי הוו.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:												◊	פא:
ונפנין לאחורי הגדר, ואפילו בשדה שהיא מלאה כרכום.													◊	פא:
לא נצרכה, אלא ליטול הימנו צרור.	רב אחא בר יעקב:												◊	פא:
ואפילו בשבת.	רב חסדא:												◊	פא:
מר זוטרא חסידא שקיל ומהדר, וא"ל לשמעיה: זיל שירקיה.	[מר זוטרא חסידא]												○	פא:
ומהלכין בשבילי הרשות עד שתרו רביעה שניה.													◊	פא:
והאי דידן אפילו טל קשי לה.	רב פפא:												◊	פא:
ומסלקין לצידי הדרכים מפני יתידות הדרכים.													◊	פא:
שמואל ורב יהודה הוו שקלי ואזלי באורחא, הוה מסתלק שמואל לצידי הדרכים	[שמואל]												○	פא:
תנאין שהתנה יהושע, אפילו בבבל?	א"ל רב יהודה:												?	פא:
שאני אומר: אפילו בחוצה לארץ.	א"ל: [שמואל]												!	פא:
רבי ורבי חייא הוו שקלי ואזלי באורחא, אסתלקו לצידי הדרכים הוה קא מפסיע ואזיל ר' יהודה בן קנסא קמייהו	[ר' יהודה בן קנסא]												○	פא:
אמר רבי לרבי חייא: מי הוא זה שמראה גדולה בפנינו?	[רבי]												○	פא:
א"ל ר' חייא: שמא ר' יהודה בן קנסא תלמידי הוא, וכל מעשיו לשם שמים.	[ר' חייא]												○	פא:
כי מטו לגביה, חזייה, א"ל: אי לאו יהודה בן קנסא את, גזרתינהו לשקך בגיזרא דפרזלא.													○	פא:
התועה בין הכרמים, מפסיג ויורד מפסיג ועולה.													◊	פא:
הרואה חבירו תועה בין הכרמים, מפסיג ועולה מפסיג ויורד עד שמעלהו לעיר או לדרך וכן הוא שתועה בין הכרמים, מפסיג ועולה מפסיג ויורד עד שיעלה לעיר או לדרך.	תנו רבנן:												◊	פא:
מאי וכן?													?	פא:
מהו דתמא: חבירו הוא ידיע להיכא מסלק דניפסוג, אבל הוא דלא ידע להיכא קא סליק לא ניפסוג, נהדריה נהדר בי מיצרי, קמ"ל.													!	פא:
הא דאורייתא הוא													?	פא:
השבת גופו מניין? ת"ל: (דברים כ"ב) והשבתון	דתניא:												◊	פא:
דאורייתא הוא דקאי בי מיצרי, אתא הוא תקין דמפסיג ועולה מפסיג ויורד.													!	פא:
ומת מצוה קנה מקומו.													◊	פא:
המוצא מת מוטל באיסרטיא - מפנהו לימין איסרטיא או לשמאל איסרטיא, שדה בור ושדה ניר - מפנהו לשדה בור, שדה ניר ושדה זרע - מפנהו לשדה ניר היו שתיהן בורות, שתיהן נירות, שתיהן זרועות - מפנהו למקום שירצה.	ורמינהו:												◊	פא:
במוטל על המיצר, מתוך שניתן לפנותו, מפנהו לכל מקום שירצה.	רב ביבי:												!	פא:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ◊ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>																			
בבא קמא-מרובה		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
מימרא																					
עשרה, הני חד סרי הויין	אמרי:		◊																		פא:
מהלכין בשבילי הרשות שלמה אמרה			◊																		פא:
הרי שכלו פירותיו מן השדה, ואינו מניח בני אדם ליכנס בתוך שדהו, מה הבריות אומרות עליו? מה הנאה יש לפלוני, ומה הבריות מזיקות לן עליו הכתוב אומר: מהיות טוב אל תקרי רע.	כדתינאי:		◊																		פא:
ומי כתיב מהיות טוב אל תקרי רע?			◊																		פא:
אין, כתיב כי האי גוונא: (משלי ג') אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידך לעשות.			◊																		פא:
ותו ליכא? והא איכא דרבי יהודה:			◊																		פא:
בשעת הוצאת זבלים, אדם מוציא זבלו לרה"ר וצוברו כל שלשים, כדי שיהא נישוף ברגלי אדם וברגלי בהמה, שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ	דתניא, רבי יהודה:		◊																		פא:
והא איכא דר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה:			◊																		פא:
תנאי ב"ד הוא, שיהא זה יורד לתוך שדה חבירו וקוצץ שוכו של חבירו להציל נחיל שלו, ונותן לו דמי שוכו של חבירו ותנאי ב"ד הוא, שיהא זה שופך יינו ומציל דובשנו של חבירו, ונוטל דמי יינו מתוך דובשנו של חבירו ותנאי ב"ד הוא, שיהא זה מפרק את עציו וטוען פשתנו של חבירו, ונוטל דמי עציו מתוך פשתנו של חבירו, שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ	דתניא, רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה:		◊																		פא:
ביהדיא לא קאמרינן.			◊																		פא:
אחד אילן הנוטה לתוך שדה חבירו, ואחד אילן הסמוך למצר - מביא וקורא, שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ	והא כי אתא ר' אבין א"ר יוחנן:		◊																		פב:
אלא מאן תנא עשרה תנאין שהתנה יהושע? ר' יהושע בן לוי הוא.			◊																		פב:
ר' תנחום ור' ברייסי אמרי משום זקן אחד, ומנו? ר' יהושע בן לוי: עשרה תנאין התנה יהושע.	רב גביה מבי כתיל מתני לה בהדיא:		◊																		פב:
עשרה תקנות תיקן עזרא:			◊																		פב:
שקורין במנחה בשבת			◊																		פב:
וקורין בשני ובחמישי			◊																		פב:
ודנין בשני ובחמישי			◊																		פב:
ומכבסים בהמישי בשבת			◊																		פב:
ואוכלין שום בערב שבת			◊																		פב:
ושתהא אשה משכמת ואופה			◊																		פב:
ושתהא אשה חוגרת בסניר			◊																		פב:
ושתהא אשה חופפת וטובלת			◊																		פב:
ושיהו רוכלין מחזירין בעיירות			◊																		פב:
ותיקן טבילה לבעלי קריין.			◊																		פב:
שיהו קוראין במנחה בשבת			◊																		פב:
משום יושבי קרנות.			◊																		פב:
ושיהו קוראין בשני ובחמישי			◊																		פב:
עזרא תיקן? והא מעיקרא הוה מיתקנא			◊																		פב:

<p> ❖ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof </p>	
<p> key-מקרא: </p>			
<p> בבא קמא-מרובה </p>	<p> מאן דאמר </p>		
<p> מימרא </p>			
<p> (שמות ט"ו) וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים - דורשי רשומות אמרו: אין מים בלא תורה, שנאמר: (ישעיהו נ"ה) הוי כל צמא לכו למים, כיון שהלכו שלשת ימים בלא תורה נלאו, עמדו נביאים שביניהם ותיקנו להם שיהו קורין בשבת ומפסיקין באחד בשבת, וקורין בשני ומפסיקין שלישי ורביעי, וקורין בחמישי ומפסיקין ערב שבת, כדי שלא ילינו ג' ימים בלא תורה. </p>	<p> דתניא: </p>	⚡	פב.
<p> מעיקרא תקנו חד גברי תלתא פסוקי, אי נמי תלתא גברי תלתא פסוקי, כנגד כהנים לויים וישראלים, אתא הוא תיקן תלתא גברי ועשרה פסוקי, כנגד עשרה בטלנין. </p>	<p> [מעיקרא תקנו] </p>	!	פב.
<p> ודנין בשני ובחמישי - דשכיחי, דאתו למקרא בסיפרא. </p>		⚡	פב. <
<p> ושיהו מכבסין בחמישי בשבת - משום כבוד שבת. </p>		⚡	פב. <
<p> ושיהו אוכלין שום בע"ש - משום עונה, דכתיב: (תהלים א') אשר פריו יתן בעתו </p>		⚡	פב. <
<p> זה המשמש מטתו מע"ש לע"ש. </p>	<p> וא"ר יהודה, ואיתימא רב נחמן, ואיתימא רב כהנא, ואיתימא ר' יוחנן: </p>	■	פב.
<p> חמשה דברים נאמרו בשום: משביע, ומשחין, ומצהיל פנים, ומרבה הזרע, והורג כנים שבבני מעיים וי"א: מכניס אהבה ומוציא את הקנאה. </p>	<p> ת"ר: </p>	⚡	פב.
<p> ושתהא אשה משכמת ואופה - כדי שתהא פת מצויה לעניים. </p>		⚡	פב. <
<p> ושתהא אשה חוגרת בסינר - משום צניעותא. </p>		⚡	פב. <
<p> ושתהא אשה חופפת וטובלת </p>		⚡	פב. <
<p> דאורייתא היא </p>		⚡	פב.
<p> (ויקרא י"ד) ורחץ את בשרו במים - שלא יהא דבר חוצץ בין בשרו למים, את בשרו - את הטפל לבשרו, ומאי ניהול? שעך </p>	<p> דתניא: </p>	⚡	פב.
<p> דאורייתא לעיוני דלמא מיקטר, אי נמי מאוס מידי משום חציצה, ואתא איהו תיקן חפיפה. </p>	<p> אמרי: </p>	!	פב. ⚡
<p> ושיהו וכולין מחזרין בעיירות - משום תכשיטי נשים, כדי שלא יתגנו על בעליהם. </p>		⚡	פב. <
<p> ותיקן טבילה לבעלי קריין </p>		⚡	פב. <
<p> דאורייתא הוא, דכתיב: (ויקרא ט"ו) ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע ורחץ את בשרו במים </p>		⚡	פב.
<p> דאורייתא הוא לתרומה וקדשים, אתא הוא תיקן אפילו לדברי תורה. </p>		!	פב. ⚡
<p> עשרה - דברים נאמרו בירושלים: </p>		⚡	פב.
<p> אין הבית חלוט בה </p>		■ ■	פב.
<p> ואינה מביאה עגלה ערופה </p>		■ ■	פב.
<p> ואינה נעשית עיר הנדחת </p>		■ ■	פב.
<p> ואינה מטמאה בנגעים </p>		■ ■	פב.
<p> ואין מוציאין בה זיוין וגוזזראות </p>		■ ■	פב.
<p> ואין עושין בה אשפות </p>		■ ■	פב.
<p> ואין עושין בה כבשונות </p>		■ ■	פב.
<p> ואין עושין בה גנות ופרדסות חוץ מגנות וורדין שהיו מימות נביאים הראשונים </p>		■ ■	פב.
<p> ואין מגדלים בה תרנגולין </p>		■ ■	פב.
<p> ואין מלינין בה את המת. </p>		■ ■	פב.
<p> אין הבית חלוט בה - דכתיב: (ויקרא כ"ה) וקם הבית אשר לו חומה לצמיתות לקונה אותו לדורותיו, וקסבר: לא נתחלקה ירושלים לשבטים. </p>		⚡	פב. <

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא קמא-מרובה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזמרא												
ואינה מביאה עגלה ערופה - דכתיב: (דברים כ"א) כי ימצא חלל באדמה אשר ה' אלהיך נותן לך לרשתה, וירושלים לא נתחלקה לשבטים.												
ואינה נעשית עיר הנדחת - דכתיב: (דברים י"ג) עריך, וירושלים לא נתחלקה לשבטים.												
ואינה מטמאה בנגעים - דכתיב: (ויקרא י"ד) ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם, וירושלים לא נתחלקה לשבטים.												
ואין מוציאין בה זיוין וגזוזטראות - מפני אהל הטומאה, ומשום דלא ליתקו עולי רגלים.												
ואין עושין בה אשפתות - משום שקצים.												
ואין עושין בה כבשונות - משום קוטרא.												
ואין עושין בה גנות ופרדסין - משום סירחא.												
ואין מגדלין בה תרנגולין - משום קדשים.												
ואין מלינין בה את המת - גמרא.												
אין מגדלין חזירים בכל מקום.												
כשצרו בית חשמונאי זה על זה, היה הורקנוס מבפנים ואריסטובלוס מבחוץ. ובכל יום היו משלשים להם בקופה דינרין, והיו מעלים להם תמידין. היה שם זקן אחד שהיה מכיר בחכמת יונית, אמר להם: כל זמן שעוסקין בעבודה אין נמסרים בידכם. למחר שילשלו דינרין בקופה, והעלו להם חזיר. כיון שהגיע לחצי החומה נעץ צפרניו בחומה, ונודעוהו ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה. באותה שעה אמרו: ארור האיש שיגדל חזירים, וארור האדם שילמד את בנו חכמת יונית.	תנו רבנן:											
ועל אותה שעה שנינו: מעשה שבא עומר מגנות הצריפין, ושתי הלחם מבקעת עין סוכר.												
וחכמת יונית מי אסירא?												
בארץ ישראל לשון סורסי למה? או לשון הקדש או לשון יונית	והתניא, אמר רבי:											
בבל לשון ארמי למה? או לשון הקדש או לשון פרסי:	וא"ר יוסי:											
לשון יוני לחד, חכמת יונית לחד.	אמרי:											
וחכמת יונית מי אסירא?												
(איכה ג') עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי - אלף ילדים היו בבית אבא, חמש מאות מהם למדו תורה, חמש מאות למדו חכמת יונית, ולא נשתייר מהם אלא אני כאן וכן אחי אבא בעסיא	והאמר רב יהודה אמר שמואל משום רשב"ג:											
שאני בית רבן גמליאל, שהיו קרובים למלכות	אמרי:											
המספר קומי הרי זה מדרכי האמורי, אבטולמוס בר ראובן התירו לו לספר קומי, מפני שהוא קרוב למלכות. של בית רבן גמליאל התירו להם לספר בחכמת יונית, מפני שקרובים למלכות.	וכדתיא:											
לא יגדל אדם את הכלב - אא"כ קשור בשלשלאות כו'.	[לא יגדל]											
לא יגדל אדם את הכלב - אלא אם כן קשור בשלשלת, אבל מגדל הוא בעיר הסמוכה לספר, וקושרו ביום ומתירו בלילה.	תנו רבנן:											
המגדל כלבים כמגדל חזירים.	תניא, רבי אליעזר הגדול:											
למאי נפקא מינה?												
למיקם עליה בארור.												
בבל כעיר הסמוכה לספר דמי	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:											
תרגמה: נהרדעא.												
(במדבר י') ובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל - ללמדך, שאין שכינה שורה על ישראל פחות משני אלפים ושני רבבות, הרי שהיו ישראל שני אלפים ושני רבבות חסר אחת, והיתה אשה מעוברת ביניהם וראויה להשלים, ונבח בה כלב והפילה, נמצא זה גורם לשכינה שתסתלק מישראל.	דריש ר' דוסתאי דמן בירי:											

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O		statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא-מרוובה	מימרא	מאן דאמר												
ההיא איתתא דעלת למיפא בההוא ביתא, נבח בה כלבא, אמר לה מריה: לא תיסתפי מיניה, שקולי ניביה. אמרה ליה: שקולי טיבותיך ושדיא אחיורי, כבר נד ולד.														פג.
אין פורסין נישבין ליונים וכו'.														פג.
ומי אזלי כולי האי?														פג.
מרחיקין את השוכך מן העיר חמשים אמה	והתנן:													פג.
מישט שייטי טובא, כרסייהו בחמשים אמה מליא.	אביי:													פג.
ומישט שלשים ריס ותו לא?														פג.
בישוב - אפילו מאה מיל לא יפרוס	והתניא:													פג.
בישוב כרמים	רב יוסף:													פג.
בישוב שובכין.	רבה:													פג.
ותיפוק ליה משום שובכין גופייהן														פג.
איבעית אימא: בדעובד כוכבים														פג.
ואיבעית אימא: בדהפקר														פג.
ואיבעית אימא: בדידיה.														פג.
הדרן עלך מרוובה														פג.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

בבא קמא-החובל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	פג:
החובל בחבירו - חייב עליו משום חמשה דברים: בנזק, בצער, בריפוי, בשבת, ובושת.														פג:
בנזק כיצד? סימא את עינו, קטע את ידו, שיבר את רגלו, רואין אותו כאילו הוא עבד נמכר בשוק, ושמין כמה היה יפה וכמה הוא יפה.														פג:
צער - כואו בשפוד או במסמר, ואפילו על ציפורנו מקום שאינו עושה חבורה, אומדין כמה אדם כיוצא בזה רוצה ליטול להיות מצטער כך.														פג:
ריפוי - הכהו חייב לרפאותו עלה בו צמחים, אם מחמת המכה - חייב, שלא מחמת המכה - פטור חייתה ונסתרה חייתה ונסתרה - חייב לרפאותו, חייתה כל צורכה - אינו חייב לרפאותו.														פג:
שבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין, שכבר נתן לו דמי ידו ודמי רגלו.														פג:
בושת - הכל לפי המבייש והמתבייש.														פג:
אמאי? (שמות כ"א) עין תחת עין אמר רחמנא, אימא: עין ממש														פג:
לא סלקא דעתך														פג:
יכול סימא את עינו - מסמא את עינו, קטע את ידו - מקטע את ידו, שיבר את רגלו - משבר את רגלו? ת"ל: (ויקרא כ"ד) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בתשלומין, אף מכה אדם לתשלומין ואם נפשך לומר, הרי הוא אומר: (במדבר ל"ה) לא תקחו כופר לנפש רוצח אשר הוא רשע למות, לנפש רוצח אי אתה לוקח כופר, אבל אתה לוקח כופר לראשי אברים שאין חוזרין.	דתניא:													פג:
הי מכה?														פג:
אילימא (ויקרא כ"ד) מכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת														פג:
ההוא בקטלא כתיב														פג:
אלא מהכא: (ויקרא כ"ד) מכה נפש בהמה ישלמנה נפש תחת נפש, וסמיך ליה: (ויקרא כ"ד) ואיש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו														פג:
האי לאו מכה הוא														פג:
הכאה הכאה קאמרינן, מה הכאה האמורה בהמה לתשלומין, אף הכאה האמורה באדם לתשלומין.														פג:
והא כתיב: (ויקרא כ"ד) ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת														פג:
בממון.														פג:
ממאי דבממון? אימא: במיתה ממש														פג:
לא סלקא דעתך, חדא, דהא איתקש למכה בהמה ישלמנה ועוד, כתיב בתריה: כאשר יתן מום באדם כן ינתן בו, ושמע מינה: ממון.														פג:
ומאי אם נפשך לומר?														פג:
מאי חזית דילפת ממכה בהמה? לילף ממכה אדם	תו קא קשיא לתנא:													פג:
דנין ניזקין מניזקין, ואין דנין ניזקין ממיתה.	אמרי:													פג:
אדרבה, דנין אדם מאדם, ואין דנין אדם מבהמה														פג:
היינו דתני: אם נפשך לומר, הרי הוא אומר: לא תקחו כופר לנפש רוצח אשר הוא רשע למות כי מות יומת, לנפש רוצח אי אתה לוקח כופר, אבל אתה לוקח כופר לראשי אברים שאינן חוזרין.														פג:
והאי לא תקחו כופר לנפש רוצח למעוטי ראשי אברים הוא דאתא? האי מבעי ליה: דאמר רחמנא לא תעביד ביה תרתין, לא תשקול מינה ממון ותקטליה														פג:
האי (דברים כ"ה) מכדי רשעתו נפקא, רשעה אחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו שתי רשעיות.														פג:
ואכתי מבעי ליה: דקאמר רחמנא לא תשקול ממון ותפטריה														פג:
א"כ, לכתוב רחמנא לא תקחו כופר לאשר הוא רשע למות, לנפש רוצח למה ליה? ש"מ: לנפש רוצח אי אתה לוקח כופר, אבל אתה לוקח כופר לראשי אברים שאינן חוזרין.														פג:
וכי מאחר דכתיב לא תקחו כופר, מכה מכה למה ליה?														פג:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה-</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p> <p>מקרא- key:</p>												
בבא קמא- החובל												
מימרא		מאן דאמר										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי מהאי, הוה אמינא: אי בעי עינו ניתיב, ואי בעי דמי עינו ניתיב, קמ"ל מבהמה, מה מכה בהמה לתשלומין, אף מכה אדם לתשלומין.	אמרי:											פג:
תניא, ר' דוסתאי בן יהודה: עין תחת עין - ממון												פג:
אתה אומר: ממון, או אינו אלא עין ממש?												פג:
אמרת? הרי שהיתה עינו של זה גדולה ועינו של זה קטנה, היאך אני קורא ביה עין תחת עין?												פג:
וכי תימא, כל כי האי שקיל מיניה ממונא												פג:
התורה אמרה: (ויקרא כ"ד) משפט אחד יהיה לכם, משפט השוה לכולכם												פג:
מאי קושיא? דלמא נהורא שקיל מיניה, נהורא אמר רחמנא נישקול מיניה דאי לא תימא הכי, קטן שהרג את הגדול וגדול שהרג את הקטן, היכי קטלינן ליה? התורה אמרה: (ויקרא כ"ד) משפט אחד יהיה לכם, משפט השוה לכולכם, אלא נשמה שקיל מיניה, נשמה אמר רחמנא נישקול מיניה, ה"נ נהורא שקיל מיניה, נהורא אמר רחמנא נישקול מיניה.	אמרי:											פג:
עין תחת עין - ממון	תניא אידך, רבי שמעון בן יוחי:											פד:
אתה אומר: ממון, או אינו אלא עין ממש?												פד:
הרי שהיה סומא וסימא, קיטע - וקיטע, היגר - והיגר, היאך אני מקיים בזה עין תחת עין? והתורה אמרה: משפט אחד יהיה לכם, משפט השוה לכולכם	תניא אידך, רבי שמעון בן יוחי											פד:
ומאי קושיא? דלמא היכא דאפשר - אפשר, היכא דלא אפשר - לא אפשר ופטרינן ליה דאי לא תימא הכי, טרפה שהרג את השלם, מאי עבדינן ליה? אלא היכא דאפשר - אפשר, היכא דלא אפשר - לא אפשר ופטרינן ליה.	אמרי:											פד:
אמר קרא: (ויקרא כ"ד) כן ינתן בו, ואין תנייה אלא ממון.	דבי רבי ישמעאל תנא:											פד:
אלא מעתה, (ויקרא כ"ד) כאשר יתן מום באדם, הכי נמי דממון הוא?												פד:
דבי רבי ישמעאל קרא יתירא דרשי, מכדי כתיב: (ויקרא כ"ד) ואיש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו, כן ינתן בו למה לי? ש"מ: ממון.	אמרי:											פד:
כאשר יתן מום באדם למה לי?												פד:
אידי דבעי מיכתב כן ינתן בו, כתב נמי כאשר יתן מום באדם.												פד:
אמר קרא: (דברים י"ט) יד ביד, דבר הניתן מיד ליד, ומאי ניהו? ממון.	דבי רבי חייה תנא:											פד:
אלא מעתה, (דברים י"ט) רגל ברגל נמי הכי הוא?												פד:
דבי רבי חייה קרא יתירא קא דרשי, מכדי כתיב: (דברים י"ט) ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו, אי סלקא דעתך ממש, יד ביד למה לי? ש"מ: ממון.	אמרי:											פד:
רגל ברגל למה לי?												פד:
אידי דכתיב יד ביד, כתב נמי רגל ברגל.												פד:
אתיא מדתני דבי חזקיה	אביי:											פד:
(שמות כ"א) עין תחת עין נפש תחת נפש, ולא נפש ועין תחת עין ואי סלקא דעתך ממש, זימנין דמשכחת לה עין ונפש תחת עין, דבהדי דעויר ליה נפקא ליה נשמתיה.	דתנא דבי חזקיה:											פד:
ומאי קושיא? דלמא מימד אמדינן ליה, אי מצי מקבל עבדינן, ואי לא מצי מקבל לא עבדינן, ואי אמדינן דמצי מקבל ועבדינן ביה ונפק רוחיה, אי מיית לימות, מי לא תנן גבי מלקות: אמדוהו ומת תחת ידו - פטור. אמר קרא: (שמות כ"א) פצע תחת פצע, ליתן צער במקום נזק ואי סלקא דעתך ממש, כי היכי דלהאי הוי ליה צערא, להאי נמי אית ליה צערא.	רב זבד משמיה דרבה:											פד:
ומאי קושיא? דלמא איכא איניש דמפנק אית ליה צערא טפי, ואיכא איניש דלא מפנק לית ליה צערא, למאי נפקא מינה? למתבי ליה היאך דביני ביני.												פד:
אמר קרא: (שמות כ"א) ורפא ירפא, ליתן רפואה במקום נזק ואי סלקא דעתך ממש, כי היכי דהאי בעי אסייא, האי נמי בעי אסייא.	רב פפא משמיה דרבה:											פד:
מאי קושיא? דלמא איכא דסליק בשריה הייא, ואיכא דלא סליק בשריה הייא, למאי נפקא מינה? למיתב ליה היאך דביני ביני.												פד:
אתיא תחת תחת משור, כתיב הכא: (שמות כ"א) עין תחת עין וכתב התם: (שמות כ"א) שלם ישלם שור תחת השור, מה להלן ממון, אף כאן ממון.	רב אשי:											פד:

<p> disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> statement-מימרא ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		<p> א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ Talmud Navigator </p>									
בבא קמא-החובל	מימרא	מאן דאמר											
מאי חזית דילפת תחת תחת משור? נילף תחת תחת מאדם, דכתיב: (שמות כ"א) ונתת תחת תחת נפש, מה להלן ממש, אף כאן ממש													פד.
דנין נזקין מנזקין, ואין דנין נזקין ממיתה.		אמרי:											פד.
אדרבה, דנין אדם מאדם, ואין דנין אדם מבהמה													פד.
(דברים כ"ב) מתחת אשר ענה יליף ליה, אדם מאדם ונזקין מנזקין.		אלא אמר רב אשי:											פד.
עין תחת עין - ממש.		תניא, ר"א:											פד.
ממש סלקא דעתך? רבי אליעזר לית ליה ככל הני תנאי?													פד.
לומר, שאין שמין אותו כעבד.		רבה:											פד.
אלא כמאן? כבן חורין, בן חורין מי אית ליה דמי?		א"ל אביי:											פד.
לומר, שאין שמין אותו בניזק אלא במזיק.		אלא אמר רב אשי:											פד.
ההוא חמרא דקטע ידא דינוקא, אתא לקמיה דרב פפא בר שמואל													פד.
זילו שומו ליה ארבעה דברים.		אמר להו: [רב פפא בר שמואל]											פד.
והא אנן חמשה תנן		אמר ליה רבא:											פד.
לבר מנזק קאמינא.		אמר ליה: [רב פפא בר שמואל]											פד.
והא חמור הוא, וחמור אינו משלם אלא נזק		אמר ליה אביי:											פד.
זילו שומו ליה נזקיה.		אמר להו: [רב פפא בר שמואל]											פד.
והא כעבדא בעי למשיימיה													פד.
זילו שיימוהו כעבדא.		אמר להו: [רב פפא בר שמואל]											פד.
אמר להו אבוה דינוקא: לא בעינא, דזילא ביה מילתא.													פד.
אמרו ליה: והא קא מחייבת ליה לינוקא													פד.
אמר להו: לכי גזיל מפייסנא ליה מדידי.													פד.
ההוא תורא דאלס ידיה דינוקא, אתא לקמיה דרבא													פד.
זילו שיימוהו כעבדא.		אמר להו: [רבא]											פד.
והא מר הוא דאמר: כל הנישום כעבד - אין גובין אותו בבבל		אמרו ליה:											פד.
לא צריכא דאי תפס.		אמר להו: [רבא]											פד.
רבא לטעמיה													פד.
נזקי שור בשור ונזקי שור באדם - גובין אותו בבבל, נזקי אדם באדם ונזקי אדם בשור - אין גובין אותו בבבל.		דאמר רבא:											פד.
מ"ש נזקי אדם באדם ונזקי אדם בשור דלא? אלהים בעינן וליכא, נזקי שור בשור ושור באדם נמי אלהים בעינן וליכא													פד.
אלא מאי שנא שור בשור ושור באדם? דשליחותיהו קא עבדינן, מידי דהוה אהודאות והלואות													פד:
אדם באדם ואדם בשור נמי שליחותיהו קא עבדינן, מידי דהוה אהודאות והלואות													פד:
כי קא עבדינן שליחותיהו - במידי דקים לן בגויה, במידי דלא קים לן בגויה - לא עבדינן שליחותיהו.		אמרי:											פד:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא קמא-החובל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
שור בשור ושור באדם נמי לא קים לן בגויה אלא פוק חזי היכא מזדבני תורא בשוקא, אדם באדם ואדם בשור נמי פוק חזי היכא מזדבני עבדי - בשוקא	אמרי:	ז											פד:
ועוד, תשלום כפל ותשלום ארבעה וחמשה דקיצ, נעבד שליחותיהן		ז											פד:
כי קא עבדינן שליחותיהו - בממונא, בקנסא לא עבדינן שליחותיהו.	אמרי:	!											פד:
אדם באדם דממונא הוא, נעבד שליחותיהן		ז											פד:
כי קא עבדינן שליחותיהו - במילתא דשכיחא, אדם באדם דלא שכיחא - לא עבדינן שליחותיהו.		!											פד:
הרי בושת ופגם דשכיח, נעביד שליחותיהן		ז											פד:
הכי נמי, דהא רב פפא אגבי ארבע מאה זוזי לבושת.	אמרי:	!											פד:
והא ליתיה לדרב פפא		ז											פד:
חסדא, חסדא, קנסא קא מגבית בבבל?	דשלו ליה רב חסדא לרב נחמן, ושלח ליה:	ז	○										פד:
אלא, כי עבדינן - שליחותיהו - במילתא דשכיחא ואית ביה חסרון כיס, אבל מילתא דשכיחא ולית ביה חסרון כיס, אי נמי מילתא דלא שכיחא ואית ביה חסרון כיס - לא עבדינן שליחותיהו הלכך אדם באדם, אע"ג דאית ביה חסרון כיס, כיון דלא שכיחא - לא עבדינן שליחותיהו, בושת אע"ג דשכיחא, כיון דלית ביה חסרון כיס - לא עבדינן שליחותיהו.		!									◇		פד:
ושור בשור גובין בבבל?				ז									פד:
שור שהזיק - אין גובין אותו בבבל	והאמר רבא:			ז							◇		פד:
דאזיק מאן?				ז									פד:
אילמא דאזיק אדם		!		ז									פד:
מאי איריא שור דאזיק אדם? אפילו אדם דאזיק אדם נמי אין גובין אותו בבבל		ז											פד:
אלא פשיטא דאזיק שור		!		ז							◇		פד:
אין גובין אותו בבבל	וקתני:			ז							◇		פד:
התם בתם, הכא במועד.	אמרי:			!							◇		פד:
אין מועד בבבל	והאמר רבא:			ז							◇		פד:
דאייעד התם ואייתוה להכא.	אמרי:			!									פד:
והא מילתא דלא שכיחא היא, ומילתא דלא שכיחא הא אמרת דלא עבדינן שליחותיהן		ז											פד:
דאתו רבנן דהתם ויעדוה הכא.		!											פד:
סוף מילתא דלא שכיחא היא, ואת אמרת: מילתא דלא שכיחא לא קא עבדינן שליחותיהן		ז											פד:
אלא, כי קאמר רבא - בשן ורגל, דמועדין מתחילתן נינהו.				!							◇		פד:
צער - כוואו בשפוד או במסמר וכו'.											◇		פד:
צער שלא במקום נזק משתלם - מאן תנא?											◇		פד:
בן עזאי היא	רבא:			!							◇		פד:
כיה נאמרה תחילה	דתניא, רבי:			!	◆						◇		פד:
חברה נאמרה תחילה.	בן עזאי:			!	◆						◇		פד:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>			
בבא קמא-החובל		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
במאי קא מיפלגי?				^	
כויה - דלית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכויה, דאית בה חבורה - אין, אי לא - לא		רבי סבר:		! ◆	
כויה - דאית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכויה - דלית בה חבורה.		בן עזאי סבר:		! ◆	
אדרבה, איפכא מסתברא:		מתקיף לה רב פפא:		?	
כויה נאמרה תחילה, סבר: כויה - דאית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכויה - דלית בה חבורה		רבי:		? ◆	
חבורה נאמרה תחילה, סבר: כויה - דלית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכויה, דאית בה חבורה - אין, אי לא - לא, ואמסקנא קיימי		בן עזאי:		? ◆	
אי נמי, דכולי עלמא, כויה - בין דאית בה חבורה בין דלית בה חבורה משמע, והכא בכלל ופרט המרוחקים זה מזה קמפלגי:				?	
אין דנין אותו בכלל ופרט		רבי סבר:		? ◆	
דנין אותו בכלל ופרט		בן עזאי סבר:		? ◆	
וכי תימא חבורה לרבי למה לי?				?	
לדמים יתרים.				!	
אומדין כמה אדם כיוצא בזה רוצה ליטול וכו'.				◆	
צער במקום נזק היכי שיימינן?				^	
אומדין כמה אדם רוצה ליטול לקטוע לו ידו.		אבוה דשמואל:		!	
לקטוע לו ידו, לא צער לחודיה הוא, הא כולהו חמשה דברים איכא				?	
ועוד, בשופטני עסקינן?				?	
אלא, לקטוע ידו הקטועה.				!	
ידו הקטועה נמי לא צער לחודיה איכא, הא צער ובושת איכא, דכסיפא ליה מילתא למשקל מבשרו למשדייה לכלבים				?	
אלא, אומדין כמה אדם רוצה ליטול לקטוע לו ידו המוכתב למלכות בין סם לסייף.				!	
הכא נמי לא שקיל ומצער נפשיה		אמרי:		?	
אלא, אומדין כמה אדם רוצה ליתן לקטוע לו ידו המוכתב למלכות בין סייף לסם.				!	
האי ליטול, ליתן מבעי ליה				?	
ליטול זה מזה מה שנתן זה.		רב הונא בריה דרב יהושע:		!	
רפוי - הכהו חייב לרפאותו וכו'.				◆	
עלו בו צמחים מחמת המכה ונסתרה המכה - חייב לרפאותו וחייב ליתן לו דמי שבתו, שלא מחמת המכה, אינו חייב לרפאותו ואינו חייב ליתן לו דמי שבתו		ת"ר: [רבנן]		! ◆	
אף מחמת המכה - חייב לרפאותו ואינו חייב ליתן לו דמי שבתו		רבי יהודה:		! ◆	
שבתו ורפאותו, כל שחייב בשבת חייב בריפוי, ושאינו חייב בשבת אינו חייב בריפוי.		הכמים:		! ◆	
במאי קא מיפלגי?				^	
הכא במכה ניתנה לאגד קמיפלגי:		רבה, אשכחתינהו לרבנן בבי רב דיתבי וקאמרי:		!	
מכה ניתנה לאגד		רבנן סברי:		! ◆	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא קמא-החובל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכה לא ניתנה לאגד, ריפוי דתנא ביה קרא - מיחייב, שבת דלא תנא ביה קרא - לא מיחייב	רבי יהודה סבר:											פ.ה.
אי מכה לא ניתנה לאגד, ריפוי נמי לא מיחייב	ואמינא להו אנא: [רבה]											פ.ה.
אלא, דכולי עלמא - מכה ניתנה לאגד ולא ניתנה לאגד יתירה	[רבה]											פ.ה.
כיון דלא ניתנה לאגד יתירה, ריפוי דתנא ביה קרא - מיחייב, שבת דלא תנא ביה קרא - לא מיחייב	רבי יהודה סבר:											פ.ה.
כיון דתנא ביה קרא בריפוי, אשבת נמי מיחייב, דאיתקש לריפוי.	רבנן סברי:											פ.ה.
שבת לא מיחייב, דמעטיה רחמנא רק:	רבי יהודה סבר:											פ.ה.
ורבנן?												פ.ה.
רק לשלא מחמת המכה הוא דאתא.	[רבנן]											פ.ה.
ולרבנן בתראי דאמרי: כל שחייב בשבת חייב בריפוי, וכל שאינו חייב בשבת אינו חייב בריפוי, ריפוי דתנא ביה קרא למה לי?												פ.ה.
מיבעי ליה לכדתנא דבי ר' ישמעאל												פ.ה.
(שמות כ"א) ורפא ירפא - מכאן שניתן רשות לרופא לרפאות.	דתניא, דבי ר' ישמעאל:											פ.ה.
מנין שאם עלו בו צמחים מחמת המכה ונסתרה המכה, שחייב לרפאותו וחייב ליתן לו שבתו? ת"ל: רק שבתו יתן ורפא ירפא, יכול אפילו שלא מחמת המכה? ת"ל: רק	ת"ר: [ת"ק]											פ.ה.
אף מחמת המכה - פטור, שנאמר: רק.	ר' יוסי בר יהודה:											פ.ה.
אף מחמת המכה - פטור לגמרי, כרבנן בתראי	איכא דאמרי:											פ.ה.
אף מחמת המכה - פטור משבת וחייב בריפוי, כמאן? כאבוה.	ואיכא דאמרי:											פ.ה.
יכול אפילו שלא מחמת המכה? ת"ל: רק.	אמר ר':											פ.ה.
שלא מחמת המכה בעי קרא?												פ.ה.
מאי שלא מחמת המכה	אמרי:											פ.ה.
הרי שעבר על דברי רופא ואכל דבש או כל מיני מתיקה, מפני שדבש וכל מיני מתיקה קשין למכה, והעלה מכתו גרוגותני, יכול יהא חייב לרפאותו? ת"ל: רק.	כדתניא:											פ.ה.
מאי גרוגותני?												פ.ה.
נאתא כריכתא.	אביי:											פ.ה.
מאי אסותיה?												פ.ה.
אהלא וקרא וקלבא.												פ.ה.
ואי א"ל: אסיך אנא, א"ל: דמית עלי כאריא ארבא.												פ.ה.
ואי א"ל: מייתנא אסיא דמגן במגן, א"ל: אסיא דמגן במגן - מגן שוה.												פ.ה.
ואי אמר: מייתנא לך אסיא רחיקא, אמר ליה: אסיא רחיקא עינא עזירא.												פ.ה.
ואי א"ל היאך: הב לי לדידי ואנא מסינא נפשאי, א"ל: פשעת בנפשך ושקלת מינאי טפי.												פ.ה.
ואי א"ל: קוץ לי מקץ, א"ל: כל שכן דפשעת בנפשך וקרו לי שור המזיק.												פ.ה.
וכולן משתלמין במקום נזק.	תנא:											פ.ה.
מנהני מילי?												פ.ה.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-החובל	מזמרא	מאן דאמר													
אמר קרא: (שמות כ"א) פצע תחת פצע, ליתן צער במקום נזק.	רב זביד משמיה דרבא:														פה:
האי מבעי ליה: לרבות שוגג כמזיד ואונס כרצון															פה:
אם כן, נכתוב קרא פצע בפצע, מאי פצע תחת פצע? ש"מ תרתי.															פה:
אמר קרא: ורפא ירפא, ליתן רפואה במקום נזק.	רב פפא משמיה דרבא:														פה:
האי מבעי ליה לכדתנא דבי רבי ישמעאל															פה:
ורפא ירפא - מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות	דתנא דבי רבי ישמעאל:														פה:
א"כ, נכתוב קרא ורופא ירפא, ש"מ: ליתן רפואה במקום נזק.															פה:
ואכתי מבעי ליה לכדאמרן, למיתני ביה קרא בריפוי															פה:
א"כ, לימא קרא או רפא רפא או ירפא ירפא, מאי ורפא ירפא? ש"מ: ליתן רפואה במקום נזק.															פה:
מכלל דמשכחת להו שלא במקום נזק, שלא במקום נזק היכי משכחת להו?															פה:
צער, כדקתני: צער - כוואו בשפוד או במסמר, ואפילו על צפורנו מקום שאינו עושה חבורה															פה:
ריפוי - דהוה כאבי ליה מידי, וסליק ואיתי ליה סמא חריפא ואחוריה לבישריה, דצריך לאותבי ליה סמא לאנקוטיה גוונא דבישריה															פה:
שבת - דהדיקא באינדרונא ובטליה															פה:
בושת - דרק ליה באפיה.															פה:
שבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין.															פה:
שבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין ואם תאמר: לקתה מדת הדין, דכי מיתפח האי גברא, לאו אגרא דשומר קישואים הוא שקיל אלא דלי דוולא ושקיל אגרא אי נמי אזיל בשליח ושקיל אגרא מדת הדין לא לקתה, שכבר נתן לו דמי ידו ודמי רגלו.	תנו רבנן:														פה:
קטע את ידו - נותן לו דמי ידו, ושבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין, שיבר את רגלו - נותן לו דמי רגלו, ושבת - רואין אותו כאילו הוא שומר את הפתח, סימא את עינו - נותן לו דמי עינו, ושבת - רואין אותו כאילו הוא מטחינו בריחום, חירשו - נותן לו דמי כולו.	רבא:														פה:
קטע את ידו ולא אמדוהו, שיבר את רגלו ולא אמדוהו, סימא את עינו ולא אמדוהו, ולבסוף חירשו, מהו? מי אמרינן: כיון דלא אמדוהו, בחד אומדנא סגי ליה, ויהיב ליה דמי כוליה בהדי הדדי, או דלמא חדא חדא אמדינן ויהבינן ליה?	בעי רבא:														פה:
נפקא מיניה?															פה:
דבעי למיתב ליה צער ובושת דכל חדא וחדא, נהי דנזק וריפוי ושבת דכל חדא וחדא לא יהבינן ליה, דכיון דקא יהיב ליה דמי כוליה כמאן דקטליה דמי, והא יהיב ליה דמי כוליה, צער ובושת מיהת דכל חדא וחדא יהיב, דהא הוה ליה צער ובושת															פה:
ואם תימצא לומר: כיון דלא אמדוהו קא יהיב ליה דמי כוליה בהדי הדדי, אמדוהו מהו? מי אמרינן: כיון דאמדוהו חדא חדא בעי למיתב ליה, או דלמא כיון דלא שלים יהיב ליה דמי כוליה?															פה:
תיקו.															פה:
שבת הפוחתתו בדמים, מהו?	בעי רבה:														פה:
היכי דמי?															פה:
כגון שהכחו על ידו וצמתה ידו וסופה לחזור															פה:
מאי? כיון דסופה לחזור לא יהיב ליה ולא מידי, או דלמא השתא מיהת אפחתי?															פה:
המכה אביו ואמו ולא עשה בהן חבורה, והחובל בחבירו ביום הכפורים - חייב ככולן	תא שמע:														פה:
האי לא עשה חבורה היכי דמי?															פה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא קמא-החובל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לאו כגון שהכהו על ידו וסופו לחזור									!	ז		
חייב בכלול.	וקתני:									ז	■	
הכא במאי עסקינן - כגון שחירשו ולא עשה בו חבורה.	אמרי:									!		◇
החורש את אביו - נהרג, לפי שאי אפשר להרישה בלא חבורה, טיפתא דדמא נפלה ליה באודניה	והאמר רבה:									ז		◇
אלא הכא במאי עסקינן - כגון שגילחו.										!		◇
גילחו מהדר הדר, והיינו בעיין										ז		
הכא במאי עסקינן - כגון שסכו נשא, דלא הדר	אמרי:									!		◇
צער - דאית ליה קרטופני ברישיה וצווחי מהנהו קרטופני										!	■	◇
ריפוי - דבעיא אסויי										!	■	◇
שבת - דהוה מרקיד בי כובי, דבעיא מחוי גוני ארישא ולא מחוי מהנהו קרטופני										!	■	◇
בושת - אין לך בושת גדול מזה.										!	■	◇
ומילתא דבעיא ליה לרבה, פשיטא ליה לאבוי להך גיסא, ולרבא להך גיסא											■	
הכהו על ידו וצמתה וסופה לחזור - אבוי אמר: נותן לו שבת גדולה ושבת קטנה	דאתמר: [אבוי]									◇	■	■
אינו נותן לו אלא דמי שבתו שכלל יום ויום.	רבא:									◇	■	■
הקוטע יד עבד עברי של חבירו - אבוי אמר: נותן לו שבת גדולה לעבד ושבת קטנה לרב	אתמר: [אבוי]									◇	■	■
הכל ינתן לעבד, וילקח בהן קרקע והרב אוכל פירות.	רבא:									◇	■	■
פשיטא, פיהת אצל עצמו ואצל רבו לא פיהת, היכי דמי? דפסקיה לריש אוניה או לריש נחוריה - הכל לעצמו, פיהת אצל רבו - פלוגתא דאבוי ורבא.											■	◇
בושת - הכל לפי המבייש והמתבייש.											■	◇
מני מתניתין? לא רבי מאיר ולא ר' יהודה, אלא ר' שמעון היא											■	
וכולן רואין אותן כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם, שהן בני אברהם יצחק ויעקב, דברי ר' מאיר	דתנן: [רבי מאיר]									◇	■	■
הגדול לפי גדולו, והקטן לפי קטנו	רבי יהודה:									◇	■	■
עשירים - רואין אותן כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם, עניים - כפחותין שבהן	רבי שמעון:									◇	■	■
מני?										^		◇
אי רבי מאיר										!		
מתניתין קתני: הכל לפי המבייש והמתבייש, ורבי מאיר: כולהו בהדי הדדי נינהו										ז		
ואי ר' יהודה										!		
מתניתין קתני: המבייש את הסומא - חייב, ואילו ר' יהודה אומר: סומא אין לו בושת										ז		
אלא לאו רבי שמעון היא										!		◇
אפ"ל תימא ר' יהודה, כי אמר ר' יהודה סומא אין לו בושת - למשקל מיניה, אבל למיתבא ליה יהבינן ליה.										!		◇
המבייש את הישן - חייב, וישן שבייש - פטור	והא מדקתני סיפא:									ז	■	◇

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה- O</p>	<p>■ מימרא- statement ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof</p>
---	--

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולא קתני סומא שבייש פטור, מכלל דלא שניא הכי ולא שניא הכי											⚡	פז.
אלא מחורתא, מתניתין רבי שמעון היא.											⚡	פז.
מאן תנא להא דתנו רבנן:											⚡	פז.
נתכוון לבייש את הקטן ובייש את הגדול - נותן לגדול דמי בושתו של קטן, לבייש את העבד ובייש את בן חורין - נותן לבן חורין דמי בושתו של עבד	[תנו רבנן]										⚡	פז.
מני?											⚡	פז.
לא רבי מאיר ולא רבי יהודה ולא רבי שמעון											⚡	פז.
קא סלקא דעתך קטן - קטן בנכסים, גדול - גדול בנכסים											⚡	פז.
אי רבי מאיר											!	פז.
כולהו בהדי הדדי נינהו	האמר: [רבי מאיר]										⚡	פז.
ואי רבי יהודה											!	פז.
אין לעבדים בושת	האמר: [רבי יהודה]										⚡	פז.
ואי ר"ש											!	פז.
נתכוון לבייש את זה ובייש את זה - פטור, מאי טעמא? כקטלא, מה קטלא עד דמתכוון ליה, דכתיב: (דברים י"ט) וארב לו וקם עליו - עד שיתכוון לו, בושת נמי עד דמיכוין ליה, דכתיב: (דברים כ"ה) ושלחה ידה והחזיקה במבושיו - עד שיתכוון לן	האמר: [רבי שמעון]										⚡	פז.
לעולם ר' יהודה, וכי קאמר ר' יהודה אין לעבדים בושת - למיתבא להו, אבל למישם שיימינן בהו.											!	פז.
ואי בעית אימא: אפילו תימא רבי מאיר, מי סברת גדול - גדול בנכסים, קטן - קטן בנכסים? לא גדול - גדול ממש, וקטן - קטן ממש.											!	פז.
וקטן בר בושת הוא?											⚡	פז.
אין											!	פז.
דמיכלמו ליה ומיכלם	כדאמר רב פפא:										!	פז.
הכי נמי דמיכלמו ליה ומיכלם.											!	פז.
המבייש את הערום, המבייש את הסומא, והמבייש את הישן - חייב, וישן שבייש - פטור.											■	פז:
נפל מגן ההזיק ובייש - חייב על הנזק ופטור על הבושת, עד שיהא מתכוין.											■	פז:
ביישו ערום - חייב, ואינו דומה ביישו ערום לביישו לבוש	ת"ר:										⚡	פז:
ביישו בבית המרחץ - חייב, ואינו דומה ביישו בבית המרחץ לביישו בשוק.											⚡	פז:
ביישו ערום - חייב.	אמר רב:										■	פז:
ערום בר בושת הוא?											⚡	פז:
מאי ערום? דאתא זיקא כרכינהו למאניה, ואתא הוא דלינהו טפי וביישיה.	רב פפא:										!	פז:
ביישו בבית המרחץ - חייב.											■	פז:
בית המרחץ בר בושת הוא?											⚡	פז:
שביישו על גב הנהר.	רב פפא:										!	פז:
ביישו ישן ומת, מהו?	בעי ר' אבא בר ממל:										^	פז:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא קמא-החובל	מזמרא	מאן דאמר														
מאי קמבעיא ליה?												ז			פז:	
הכי קמבעיא ליה: משום כיסופא הוא, והא מית ליה ולית ליה כיסופא, או דלמא משום זילותא הוא, והא אוזליה?		רב זביד:											ז	ז	פז:	
חרש וקטן יש להן בושת, שוטה אין לו בושת		ת"ש, ר"מ:											ז	ז	פז:	
אא"ב משום זילותא, היינו דקתני קטן, אלא אי אמרת משום כיסופא, קטן בר בושת הוא?													ז		פז:	
אלא מאי? משום זילותא, אפילו שוטה נמי													ז	ז	פז:	
שוטה - אין לך בושת גדולה מזו.		אמרי:											ז	!	פז:	
מכל מקום ניפשוט מינה דמשום זילותא הוא, דאי משום כיסופא, קטן בר כיסופא הוא?													ז	ז	פז:	
דמיכלמו ליה ומיכלם		כדאמר רב פפא:												!	ז	פז:
הכא נמי דמיכלמו ליה ומיכלם.														!	פז:	
הכי קמבעיא ליה: משום כיסופא דידיה הוא, והוא מיית ליה, או דלמא משום בושת משפחה?		רב פפא:												ז	ז	פז:
חרש וקטן יש לו בושת, שוטה אין לו בושת		תא שמע:												ז	ז	פז:
אי אמרת בשלמא משום בושת משפחה, היינו דקתני קטן, אלא אי אמרת משום כיסופא דידיה, קטן בר בושת הוא?														ז	ז	פז:
אלא מאי? משום בושת דבני משפחה, אפי' שוטה נמי														ז	ז	פז:
שוטה - אין לך בושת גדולה מזו.														ז	!	פז:
מ"מ ניפשוט מינה דמשום בושת משפחה, דאי משום כיסופא, קטן בר כיסופא הוא?														ז	ז	פז:
אין, דמיכלמו ליה ומיכלם		רב פפא:												!	ז	פז:
חרש יש לו בושת, שוטה אין לו בושת, קטן - פעמים יש לו, פעמים אין לו, הא דמיכלמו ליה ומיכלם, הא דמיכלמו ליה ולא מיכלם.		והתניא, רבי:												ז	ז	פז:
המבייש את הסומא וכו'.															ז	פז:
מתניתין דלא כר' יהודה															ז	פז:
סומא אין לו בושת, וכך היה ר' יהודה פוטר מחייבי גליות ומחייבי מלקיות ומחייבי מיתות ב"ד.		דתניא, ר' יהודה:													ז	פז:
מ"ט דר' יהודה?															ז	פז:
גמר עיניך עיניך מעדים זוממין, מה התם סומין לא, אף הכא סומין לא.		[רבי יהודה]												!	ז	פז:
מחייבי גליות														!	ז	פז:
(במדבר ל"ה) בלא ראות - פרט לסומא, דברי ר' יהודה		דתניא: [רבי יהודה]												!	ז	פז:
לרבות את הסומא.		רבי מאיר:												!	ז	פז:
מ"ט דר' יהודה?															ז	פז:
(דברים י"ט) ואשר יבא את רעהו ביער לחטוב עצים ואפי' סומא, כתב רחמנא בלא ראות למעוטי.		אמר לך: [רבי יהודה]												!	ז	פז:
ור' מאיר?														ז	ז	פז:
כתב רחמנא בלא ראות למעוטי, וכתב רחמנא (דברים י"ט) בבלי דעת למעוטי, הוי מעוטי אחר מעוטי, ואין מעוטי אחר מעוטי אלא לרבות.		[רבי מאיר]												!	ז	פז:
ור' יהודה?														ז	ז	פז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>												
בבא קמא-החובל	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
הוא בבלי דעת - פרט למתכוין הוא דא.תא.	[רבי יהודה]											◇	פז.	
חייבי מיתות ב"ד, אתיא רוצח רוצח מחייבי גליות.	[רבי יהודה]										!	◇	פז.	
חייבי מלקיות, אתיא רשע רשע מחייבי מיתות בית דין.	[רבי יהודה]										!	◇	פז.	
סומא אין לו בושת, וכן היה רבי יהודה פוטרו מכל דינים שבתורה.	תניא אידך, ר' יהודה:										■	◇	פז.	
מ"ט דרבי יהודה?											^		פז.	
אמר קרא: (במדבר ל"ה) ושפטו העדה בין המכה ובין גואל הדם על המשפטים האלה, כל שישנו במכה ובגואל הדם ישנו במשפטים, כל שאינו במכה ובגואל הדם אינו במשפטים.	[רבי יהודה]										!	◇	פז.	
סומא אין לו בושת, וכן היה רבי יהודה פוטרו מכל מצות האמורות בתורה.	תניא אידך, ר' יהודה:										■	◇	פז.	
מאי טעמא דר' יהודה? אמר קרא: (דברים ו') ואלה המצות החקים והמשפטים, כל שישנו במשפטים ישנו במצות החקים, וכל שאינו במשפטים אינו במצות החקים.	רב שישא בריה דרב אדי:										■	◇	פז.	
מריש הוה אמינא: מאן דאמר הלכה כר' יהודה, דאמר: סומא פטור מן המצות, קא עבדינא יומא טבא לרבנן, מ"ט? דלא מפקדינא וקא עבדינא מצות, והשתא דשמעית להא דר' חנינא	רב יוסף:										○	◇	פז.	
גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה	דאמר ר' חנינא:										■	○	◇	פז.
מאן דאמר לי אין הלכה כרבי יהודה, עבדינא יומא טבא לרבנן, מ"ט? דכי מפקדינא אית לי אגרא טפי.											○	◇	פז.	